

ע"פ 22904/02/22 - דרור סלח נגד מדינת ישראל, אליעזר שוטלנד

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 22904-02-22
סלח נ' מדינת ישראל ואח'

לפני:
כב' השופט אהרן פרקש, נשיא
כבוד השופט עודד שחם
כבוד השופט אברהם רובין

דרור סלח
ע"י ב"כ עו"ד טליה רם

המערער

1. מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ג'ני אבני
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
2. אליעזר שוטלנד

נ ג ד
המשיבים

פסק דין

לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' כהן), בת"פ 2214-03-19. הערעור מופנה נגד הכרעת הדין (9.11.21) בה הורשע המערער בעבירה של איומים (בגין האירוע השני הנזכר בכתב האישום); וגזר הדין (29.12.21), בו נדחתה בקשת המערער לבטל את הרשעתו, שהוגשה על יסוד סעיף 192 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי).

1. לאחר שנתנו דעתנו לטענות המערער, החלטנו לדחות את הערעור, בלא שנתבקשה תגובת המדינה. נעמוד עתה על הטעמים ביסוד מסקנה זו.

2. תחילה להכרעת הדין. נקודת המוצא לדיון היא, כי הערעור מופנה כל כולו כלפי ממצאי עובדה, המבוססים בתורם על קביעות מהימנות של בית משפט קמא ביחס לעדים שבאו בפניו. נוכח היתרון המובנה של הערכאה המבררת, לה ההזדמנות הייחודית להתרשם באופן בלתי אמצעי מן העדים, ככלל אין זה מדרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאים כאלה, אלא במקרים יוצאי דופן. לא שוכנענו כי זה המקרה.

בית משפט קמא עמד על כך, שעדותו של המתלונן על איומים קשים שהשמיע המערער בפניו, הייתה "בהירה, בעלת סיבתיות מובנת והגיונית, מתונה ולא מעצימה, וניכר היה שהוא מעיד על אירוע שחוה ושהותיר בו חותם טראומטי". המערער אינו מתמודד באופן ממשי עם קביעות אלה, אשר מיוסדות על התרשמות הן מתוכן העדות, הן מאופן מסירתה.

3. בית משפט קמא היה ער לקיומן של סתירות ואי התאמות מסוימות בגרסת העד, גם בהשוואה לעדים אחרים. נתנו דעתנו לטענות המערער במישור זה, הנוגעות, בין היתר, לרצון שהביע המתלונן בעבר לעזוב את מקום העבודה; לזהותו של מי שביקש צו הרחקה נגד המערער; למועד בו הוגשה תלונתו כמו גם למועד בו יצר קשר בעניין זה עם מעסיקו.

נקודות אלה אינן יורדות לשורש העניין, ואינן גורעות באופן ממשי ממשקלה של עדות המתלונן.

לא למותר להוסיף, כי המתלון אישר בעדותו, כי סרטון שהוצג כראייה מתעד את אחת משתי ההזדמנויות בהן איים עליו המערער. המערער אינו מתמודד בטיעוניו עם התיאור בהכרעת הדין של התנהגות תוקפנית מצידו כלפי המתלון. טענתו, כי מדובר בסרטון חלקי, אינה יכולה לסייע לו באופן ממשי, באין טענה משמעותית בדבר חלקים אחרים שהיו עשויים להאיר את האינטראקציה בין השניים באור שונה.

5. המערער מייחס משקל רב לעדות מעסיקו של המתלון לפיה ניסה בעבר לשנות את תנאי עבודתו, על רקע רצונו לסייע בעסקיה של אשתו (פרוטוקול, עמוד 21). ברם, גם אם הדברים נכונים, אין הם שוללים את אמיתות עדותו של המתלון, כי עזב את מקום עבודתו זמן קצר לאחר האיומים שהשמיע המערער; וכי עשה כן בשל איומיו של המערער, ותחושת הפחד של המתלון בגינם. לא למותר להוסיף, כי טענת המערער, לפיה תלונת המתלון עליו קשורה לרצונו לסיים את העסקתו בלא להפסיד את פיצויי הפיטורין, היא טענה חמורה ביותר, המבקשת לייחס למתלון כי טפל עליו אשמת שווא בשל מניע ממוני זר. לטענה זו לא הוצגה תשתית של ממש, קל וחומר תשתית בעוצמה ובהיקף התואמים את חומרת הטענה. יתר על כן, התזה האמורה אף לא הוצגה להתייחסותו של המתלון בעת חקירתו הנגדית. מסקנה זו עומדת בעינה גם לאחר עיון בעמודים 16 - 17 לחקירה הנגדית, אליהם מפנה המערער בהקשר זה.

6. המערער טוען שאין לייחס משקל לאי רצונו של המתלון בעימות מולו במסגרת חקירת המשטרה. לפי הטענה, סירובו של המתלון לא מצביע בהכרח על פחד מאיומי המערער, ומתיישב גם עם אי רצון להתעמת עם האמת. ברם, המתלון הסביר בבירור בחקירת המשטרה את חששו מפני המערער. חשש זה לא נסתר בחקירתו הנגדית. במצב זה, ההסבר החלופי שמציע המערער אינו עולה בקנה אחד עם הראיות, ואינו יכול להתקבל.

7. סיכומם של הדברים הוא, כי איננו מוצאים כל עילה להתערב בהכרעת הדין.

8. אשר לגזר הדין. בית משפט קמא קבע, כי אין בטיעוני המערער כדי להצביע על התקיימות היסודות שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון כתנאי לביטול הרשעה (ראו ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997)). אף בקביעה זו לא מצאנו עילה להתערב. האיומים שהשמיע המערער באוזני המתלון היו חמורים ביותר. כך, אמר לו כי "אני אזיין אותך ואחר כך אני אזיין את קוטי ואת אבי[1]". לאחר חצי שעה, חזר המערער למקום, ואמר למתלון "אני אזיין אותך, אתה לא יודע מי אני, אני דרור סלח, אני אדקור אותך, תגיד את זה גם לקוטי". הוא עשה כן משך דקה - שתיים, כשהוא צמוד לאוזנו של המתלון. בפועל, איומים אלה עוררו חרדה אצל המתלון, והשפיעו על התנהגותו, כמתואר לעיל. המערער לא ביטא בשום שלב חרטה או הפנמה של חומרת מעשהו. הוא גם לא פעל לתיקון הנזקים שגרם. במכלול נסיבות אלה, יש יסוד לקביעת בית משפט קמא כי ביטול ההרשעה אינו עולה בקנה אחד עם תכליות הענישה שעניין גמול והרתעה.

9. זאת ועוד, טענת המערער כי הרשעתו תמנע ממנו להפוך לשותף בחברה קבלנית, שכן לא יוכל להירשם כשותף אצל רשם הקבלנים, לא מצביעה על פגיעה חמורה בשיקומו כנדרש. כפי שציין בית משפט קמא, על פי דין, נתון לכאורה לרשות המוסמכת שיקול דעת לעניין זה (ראו סעיפים 7 - 9 לחוק רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות, התשכ"ט - 1969). המערער לא התמודד בטיעוניו באופן ממשי עם קביעה זו. די בכך על מנת לדחות את טענותיו במישור זה.

10. התוצאה של כל האמור היא, כי אנו דוחים הן את הערעור על הכרעת הדין, הן את הערעור על גזר הדין.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים וכן למשיב 2.

ניתן היום, ט"ו סיוון תשפ"ב, 14 יוני 2022, בהעדר הצדדים.

אהרן פרקש, נשיא
[אב"ד]
עודד שחם, שופט
אברהם רובין, שופט

[1] מדובר במעסיקיו של המתלונן.